

Бути студентом — благородно!

Справді, бути студентом — благородно! У цьому переконана акція донорства, яку на філологічному факультеті ініціювали заступник декана з виховної роботи Людмила Вадимівна Лимонова, профком студентів УжНУ та студентська рада факультету. Бажання стати донорами крові виявили представники трьох відділень: журналістики, словесності та російської філології. На Закарпатській обласній станції переливання крові й було виконано справді благородну місію.

Загалом усі донори лишилися задоволеними, пообіцяли прийти на станцію переливання крові ще не один раз і пишаються тим, що, можливо, саме їхня кров урятує когось життя.

Ми ж пишаємося нашими юнаками й дівчатами й вітаємо всіх студентів із їхнім Міжнародним днем!

На фото: не вперше здає кров студент 4-го курсу відділення журналістики УжНУ, футболіст Яромир ЛОБОДА, який мріє стати почесним донором (для цього потрібно 40 разів здати кров).

Текст і фото Юлії ДУБ

Анонси

У цьому номері
ви дізнаєтеся:

- **ЯК** своє 45-річчя відзначала математична родина УжНУ **стор. 5**
- **ПРО** тенета шпиргалок **стор. 11**
- **ЗВІДКИ** з нагородами повернулися наші КВНівці **стор. 16**

... і багато-багато іншого!

ОПИТУВАННЯ

Яка форма
добродійництва
вам найбільше
притаманна?

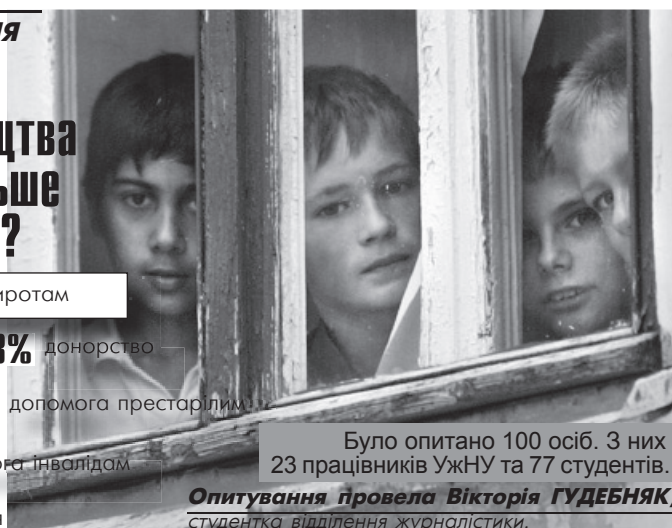
46% допомога сиротам

23% донорство

19% допомога престарілим

8% допомога інвалідам

4% утрималися

Було опитано 100 осіб. З них 23 працівників УжНУ та 77 студентів.

Опитування провела **Вікторія ГУДЕБНЯК**, студентка відділення журналістики.

ЦИТАТА МІСЯЦЯ

Мистецтво відкриття може рости разом із відкриттями.
Ф.БЕКОН

• ТВОРЧІ РОБОТИ •

В УжНУ знімають фільм про визначного вченого, професора філологічного факультету Йосипа Дзензелівського. У ролі головного героя виступив Андрій Куликов, ведучий «Свободи слова» на телеканалі ISTV. Авторами сценарію виступили учениці Йосипа Олексійовича, доценти Галина Шумицька (кафедра журналістики) та Юлія Юсип-Якимович (кафедра словацької філології). Стрічка — автобіографічна, тому, наприклад, мешканці Ужгорода могли побачити, як головний герой іде вулицями міста в старовинному пальті разом із онучкою, так само, як це робив свого часу покійний професор Й.Дзензелівський.

Наталія ВАРВАРИНЕЦЬ,

студентка відділення журналістики.

• СПОРТ •

В Ужгороді відбулися змагання обласної Універсиади серед вищих навчальних закладів III — IV рівнів акредитації. Спортсмени продемонстрували майстерність у таких видах, як: настільний теніс, шахи, міні-футбол. У заходах виступили представники УжНУ, ЗакДУ, філії Київського славистичного університету (Ужгород), МДУ (Мукачево), ВМУ-РоЛ «Україна» (Хуст) та УПІ (Берегове). Команда нашого університету з настільного тенісу виборола I місце (перемогу забезпечили Михайло і Артем Бойки — економічний факультет), Віктор Гунтей (математичний факультет), Марта Черничко (хімічний факультет), Ольга Савчин (медичний факультет) та Діана Штурайте (факультет ФВіС), із шахів — II й із міні-футболу — III.

За інформацією факультету фізичного виховання та спорту.

□ КОНКУРСИ

Уперед, за фотоперемогою!

Центр молодіжних ініціатив проводить конкурси серед студентів:

— фотоконкурс «Золота осінь» (до першого грудня);

— конкурс на кращий фоторепортаж про рідний край (до першого січня 2012 р.);

— фотоконкурс «Архітектурні пам'ятки Закарпаття» (до п'ятого травня 2012 р.).

За подальшою інформацією звертайтеся за адресою: Ужгород, гуртожиток №4, 3-й поверх, ПРОФКОМ, або ж надсилайте роботи за адресою: 88000, Головошта до запитання, Коперльос Ірині, пл. Поштова, 4, Ужгород, Закарпатська обл.

Розподіл призів:

1 місце — ноутбук.

2 місце — 2 000 гривень.

3 місце — 1 000 гривень.

Камілла ТОВТ,

студентка відділення журналістики.

□ ЩОБ ПАМ'ЯТАЛИ

Політологи вшанували жертв голодомору

Двадцять шосте листопада — День пам'яті жертв голодомору 1932 — 1933 рр.

Саме тому студенти другого курсу політології, зокрема Анатолій Головка, Станіслав Данько, Микола Микулянич та Роман Кополовець вирішили влаштувати презентацію фільму «Голод-33».

Перед переглядом фільму організатори спробували розкрити такі питання: «Встановлення Сталінського та тоталітарного режиму», «Визнання голодомору геноцидом» та «Ставлення

Росії до голодомору 32 — 33 років». Виступи дещо підготували присутніх до перегляду жаклих картин тогочасної реальності, відтвореної у фільмі.

«Голод-33» був знятий Едуардом Лозуєвим і транслювався на телеканалі «1+1». У стрічці зображено нестерпне життя селян під час штучно створеного голоду, розкрито проблему канібалізму. Основне завдання фільму — віднайти винних у багатомільйонній загибелі людей.

Юлія МАРКУЛИЧ,

студентка відділення журналістики.

□ ОЛІМПІЙСЬКИЙ РУХ

Члени виконкому НОК України зустрілися з молодими журналістами

Серед головних завдань, які ставить перед собою Національний олімпійський комітет України, — пропагування основних принципів олімпізму на національному рівні та сприяння гармонійному розвитку фізичних і моральних якостей людей, зміцнення їхнього здоров'я.

Цим переймаються і в обласному відділенні НОК України. Його очільник, майстер спорту Іван Ріляк переконаний, що активну позицію в цьому повинна займати молодь.

А хто ж, як не самі юнаки й дівчата можуть найкраще пропагувати ідеї олімпізму та здорового способу життя серед молоді? Тим більше творчо обдаровані. Тому й запросили на зустріч студентів від-

ділення журналістики Ужгородського національного університету. Ті, у свою чергу, нагодою поспілкуватися не змарнували. До того ж на зустріч прийшов дворазовий учасник Олімпійських ігор, керівник місцевого осередку Асоціації олімпійців України Володимир Дума. А члени виконкому обласного відділення НОК Іван Ріляк, Юрій Захаров, Василь Гаджега й Володимир Тарасюк розповіли молодим журналістам про організацію, її ініціативи й проєкти, про найближчі олімпійські перспективи Закарпаття.

По завершенні зустрічі студентам було подаровано сувенірну й друковану продукцію Національного олімпійського комітету. Сторони домовилися спільними зусиллями пропагувати олімпійські цінності серед населення краю, особливо молоді.

За інф. газети «ПОГЛЯД».

Фото Романа СОВ'ЯКА

ЗУСТРІЧІ-ТРЕНІНГИ

УжНУ знову жив «Свободою слова»

На відділення журналістики вже вкотре завітав відомий журналіст і телеведучий програми «Свобода слова» на телеканалі «ICTV» Андрій Куликов. Цього разу гість теж приїхав із навчальною метою — провести для студентів тренінг. Під час нього було відкрито секрет роботи на радіо. Слухачі мали можливість виконати творчі завдання, а потім і поставити запитання. У свою чергу,

шановний медіаексперт відзначив високий рівень креативності юнаків і дівчат, чимало ідей яких можна втілити в життя.

Студенти теж залишилися надзвичайно задоволеними від зустрічі, адже кожен узяв до уваги важливі практичні поради А.Куликова, які важко здобути в Інтернеті чи книжках.

Наталія ВАРВАРИНЕЦЬ,

студентка відділення журналістики.

Під час перебування в УжНУ А.Куликов мав офіційну зустріч із викладачами й студентами, які під час спілкування з гостем довідалися чимало нового про медійний простір України, зокрема про теле- і радіожурналістику.

ДОБРІ СПРАВИ

Наш куточок

Університетська молодь добре знає, що 17 листопада відзначають Міжнародний день студента. Але мало хто знає, що філологи УжНУ цього дня мали ще одну цікаву подію — відкриття першого в альма-матер куточка відпочинку.

Це затишне, комфортне місце на четвертому поверсі, де зручно провести час на перерві, повчитися чи дочекатися наступної пари. А дякувати за такий подарунок маємо заступнику декана Галині Василівні Шумицькій, адже за її ініціативи з'явився куток. Свою частку таланту й фантазії вклала й викладач кафе-

Фото Юлії ДУБ

Ще мить — і декан філологічного факультету Юрій БІДЗІЛЯ перереже символічну стрічку.

дри журналістики Леся Ярославівна Поліха, яка виступила дизайнером куточка відпочинку. Допомагав також Віталій Іванович Завадяк, інший викладач кафедри. І, звичайно, працювали на «новинку» самі студенти.

Офіційне відкриття супроводжувалося веселими конкурсами, сміхом і цукерками. Куточок щойно відкрили, а він уже став улюбленим для студентів. Адже навіть випити кави приємніше сидючи на зручному дивані, ніж стоячи в коридорі.

Не дарма кажуть, що університет — другий дім, бо лише батьки так піклуються про своїх дітей, як це роблять наші викладачі. Тому ми щиро дякуємо насамперед їм за чудовий подарунок і намагатимось радувати успіхами в навчанні.

Христина ФЕДЕЛЕСЬ,

Одними з перших затишок куточка випробували журналісти-третьокурсники

АКЦЕНТИ МІСЯЦЯ

Післяслово до дня народження

...Ужгородський національний проводить своє вже 66-у осінь. 66 років, як для людини, — поважний вік. Але як для класичних університетів рідна альма-матер ще доволі юна. Попри це, шлях від свого заснування наш заклад пройшов довгий та нелегкий.

Процес відкриття вишу затягнувся на цілих 96 років. Адже вперше про потребу заснування ВНЗ для русинів Карпат виголосили ще в 1848 році — на першому слов'янському з'їзді в Празі. А 24 грудня 1919 року в рішенні автономної дирекції Підкарпатської Русі було зафіксовано: «...з метою розвитку нашої народної мови та народної культури дирекція вважає обов'язково необхідним заснувати в Ужгороді руський університет», на якому б діяли 3 факультети: філософський, правничий та теологічний. Однак за браком коштів рішення так і не виконали. Згодом, у 1939 році, А.Волошин підготував «Проект організації Українського університету в Карпатській Україні», «Закон про заснування українського державного університету в Хусті», «Меморандум у справі утворення на Підкарпатській Русі університету, а в першу чергу перенесення українського вільного університету з Праги до Ужгорода». В «Проекті» вказувалося, що «український університет у Карпатській Україні складатиметься з 4 факультетів: філософічного, правничого, господарчого, медичного». Але й цей закон не вда-

лось втілити в життя у зв'язку зі складними політичними подіями.

Натомість 5 грудня 1944 року Народна Рада Закарпатської України прийняла декрет «Про організацію вищих шкіл на Закарпатській Україні». Саме це й послужило реальному зародженню нашої альма-матер.

Перший набір до УжНУ становив усього 168 студентів, які почали своє навчання 1 лютого 1946 року. Уже в 1951 р. випустили перших спеціалістів. Тоді студенти не мали особливої змоги вибирати, на який факультет вступати. Адже навчання проходило на чотирьох підрозділах: історичному, медичному, біологічному та філологічному. Сьогодні ж навчання в Ужгородському національному університеті проходить на 18 факультетах, до складу яких входять понад 80 кафедр. На базі вишу також створено науково-дослідницькі інститути зокрема фізики й хімії твердого тіла, фітотерапії, карпатознавства, україністики ім. М.Мольнара. В УжНУ працюють відомі на європейському просторі школи з фізики й хімії. Щороку в закладі видають монографії, підручники, посібники, проводять конференції. У 2000 році університет здобув звання національного, має найвищий, IV рівень акредитації.

Декан географічного факультету, професор, заслужений діяч науки і техніки України Степан Степанович Поп, який здобував освіту в стінах УжНУ, з гордістю зазначає: «Ужгородський національний університет за час свого існування пройшов вагомий шлях становлення як закладу. Ра-

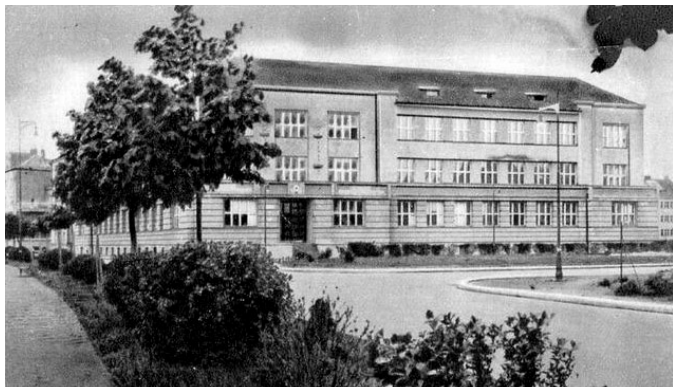
дий, що і я пропрацював у ньому 53 роки. Коли навчався в аспірантурі, було досить складно отримати консультацію кваліфікованого фахівця щодо захисту дисертації, і я їздив у Ленінград та в Москву. Закінчив фізичний факультет. Нині цей підрозділ УжНУ виріс настільки, що в докторській раді ми маємо 24 докторів наук. Якщо ж брати зростання вишу в кадровому плані загалом, то за період існування заклад виріс в один із кращих не тільки в Україні, але й на всьому європейському просторі. Це серйозна установа, яка зробила вагомий внесок у науку. Свідченням сказаного є те, що в нас нараховується понад десять лауреатів Державної премії України в галузі науки і техніки. Маємо чисельну когорту людей, які загалом відзначені в галузі освіти, науки, громадської діяльності».

Один із найпотужніших наш університет в Україні й за чисельністю студентів та кількістю спеціальностей. Постійно розвиваються факультети й кафедри. Наприклад, минулого року той же географічний факультет уперше випустив магістрів. Для вступу до УжНУ ми обираємо кращих із кращих і підтверджуємо статус національного вишу. Віримо, що кращі традиції альма-матер продовжить і в новому для себе році.

P.S. При підготовці цього матеріалу використано інформацію з видання «Ужгородський національний університет на порозі третього тисячоліття».

Галина МИХАЙЛОВА,
Марія ЧАВАРГА,

студентки відділення журналістики.

Хімічний і медичний факультети Ужгородського національного університету колись і тепер

КОНФЕРЕНЦІЇ

Інформаційні технології в житті студентів та молодих науковців

Уперше на Закарпатті, на фізичному факультеті УжНУ, відбулася конференція «Інформаційні технології в житті студентів та молодих науковців Закарпаття».

Захід було присвячено розгляду таких питань, як: сучасні тенденції організації, розвитку, фінансування наукової діяльності і впровадження нових технологій; нові інформаційні технології і системи; математичне моделювання. Мета — узагальнення вітчизняного та зарубіжного досвіду, встановлення взаємовигідної співпраці й залучення партнерів для реалізації ефективних проектів розвитку науки та впровадження нових технологій, визначення необхідного ресурсного нормативно-правового й організаційного забезпечення з метою втілення в життя пріоритетних напрямків розвитку науки і впровадження нових технологій. Конференція проводилася за підтримки: Ужгородського національного університету; Академії технологічних наук України; українсько-американської компанії, що займається розробкою та впровадженням програмного забезпечення стосовно різних сфер економіки та бізнесу.

На форум було заявлено 52 доповіді. Його роботу відкрив завідувач кафедри твердотільної електроніки УжНУ, професор В.М.Різак. Учасників привітали: заступник голови Закарпатської облдержадміністрації І.І.Качур; проректор з науково-педагогічної роботи УжНУ, професор О.Г.Сливка; проректор з наукової роботи УжНУ, професор І.П.Студеняк; декан фізичного факультету УжНУ, професор В.Ю.Лазур; член-кореспондент НАН України, дійсний

член Міжнародної академії інформатики та Академії технологічних наук Росії, президент Академії технологічних наук України, заслужений діяч науки і техніки України, професор А.О.Морозов; президент ІТ-компанії (США) О.А.Морозов.

За оцінкою журі конференції, визначені переможці, які отримали грошові нагороди в розмірі 1000 грн (за 1 місце), 750 грн (за 2 місце) і 500 грн за (3 місце). Зокрема це — Павло Данилюк, Артем Фролов (студенти 3 курсу фізичного факультету УжНУ) — за доповідь «Розробка публічного тесту Тюрінга із використанням візуальних образів (графічна CAPTCHA)», посіли 1 місце; Роман Кузів, Станіслав Тиводар (студенти 5 курсу фізичного факультету УжНУ) за доповідь «Розроблення технології генерування одноразового ключа доступу за допомогою смартфона, для безпечного доступу до веб-ресурсів», посіли 2 місце; Валентина Козлова (студентка ЗакДУ) — за доповідь «Порівняльна характеристика ручного та автоматичного методів тестування в підтримці якості програмного забезпечення», виборола третій приз.

За кращу концепцію перспективного науково-практичного спрямування були відзначені доповіді Павла Данилюка («Концепція розосередженого рушія для соціальних медіа під кодовою назвою «Соціальний грід»»), Федора Сайберта, Станіслава Полів'яненка («Без-

пеки Grid-вузла УжНУ: безпека файлової системи і сертифікація»), Владислава Завадського, Михайла Скубеніча («Штучні нейронні мережі. Реалізація компресії даних на їх основі») та Івана Фельцана («Голографічне кодування інформації»).

За відмінне представлення доповідей були відзначені студенти ЗакДУ Іван Полюжин «Впровадження електронного середовища MOODLE у вищій школі (з досвіду Закарпатського державного університету)» та Катерина Кереман «Використання інтернет-ресурсів у когнітивній діяльності студентів».

На урочистому закритті заходу члени журі та його учасники відзначили, що Україна зацікавлена в залученні передових новітніх технологій, розвитку та налагодженні міжнародного науково-технічного співробітництва, впровадженні наукових розробок у різні галузі економіки. Вагомого значення при цьому набуває обмін досвідом, особливо серед молоді, яка працює в обраній сфері.

Учасникам конференції побажали успіхів у втіленні їх ідей у життя та нових звершень.

Іван РОСОЛА,

заступник декана фізичного факультету.

Завідувач кафедри твердотільної електроніки УжНУ, професор В.М.РІЗАК та член-кореспондент НАН України, професор А.О.МОРОЗОВ

Серед учасників конференції — декан фізичного факультету професор В.Ю.ЛАЗУР, проректор з науково-педагогічної роботи УжНУ, професор О.Г.СЛИВКА, президент ІТ-компанії (США) О.А.МОРОЗОВ, проректор з наукової роботи УжНУ, професор І.П.СТУДЕНЯК, заступник голови Закарпатської облдержадміністрації І.І.КАЧУР.

ПОСТАТІ УЖНУ

Дмитро ДАНИЛЮК: «Із пройденого шляху я не звернув би ніколи»

Фото Марічки Чернічко

Цієї осені Дмитро Дмитрович ДАНИЛЮК відсвяткував своє 70-ліття. Заслужений професор УжНУ, автор десятка книг та монографій, учитель, чоловік, батько. Він усе життя працює, досліджує хроніки, рукописи, виводить із тіні забуті імена... І не помічає, що вже його ім'я твердо вписалося на скрижалі закарпатської історії.

Дмитра Дмитровича знають по всій Україні. Книгами науковця користуються молоді дослідники та вже поважні історики. Але ж усе з чогось починається. Хто запалив ту незгасиму жагу до історії? «Батько. Він пережив чотири державні режими, завжди доступно й «зі смаком» розповідав про життя народу в ці періоди». Ще юнаком зі школи знав, чого хоче — вивчати історію рідного краю. Після здобуття середньої освіти в школі с.Тересва на Тячівщині вирішив продовжити навчання у виші, а саме — на істафаці УжДУ. «З першого разу стати студентом не вдалося. Для вступу, крім добре складених іспитів, потрібен був трудовий стаж». Та й конкурс виявився пристойним: 7 осіб на місце. Але ж для майбутнього історика перешкод тоді не існувало. Уже 1960 року Дмитро Дмитрович навчався в університеті.

Спрагло до знань студента побачили майже відразу. Та й хіба його можна було не помітити? Адже вже в ті молоді роки професор мав окремі публікації в наукових виданнях. Він також очолював Наукове студентське товариство на істафаці. До діяльності спонукав науковий керівник — Михайло Троян. Саме він і відкрив Д.Данилюку дорогу в науку».

Але й студенти тоді були інши-

ми. «Нас вирізняла характерна й відмінна риса — настирливість у здобутті знань. Ми запам'яталися надзвичайно працюючими й старанними. До прикладу, просили у викладача, щоб він закінчив пару раніше, аби ми встигли ... зайняти місце в бібліотеці!» — згадує Д.Данилюк. Водночас він переконаний, що сучасні студенти розкутіші та впевненіші в собі. «Нині процес навчання вимагає від молоді самостійності. Це добре. Але не завжди таку самостійність вдається спрямувати в правильне русло. У цьому їм мають до-

помагати викладачі».

По закінченню університету в ролі викладача (точніше спочатку вчителя) зміг відчувати себе й сам ювіляр. Після розподілу молодого спеціаліста направили в Миколаївську область, у село Кам'янка. «Я потрапив у чудовий педагогічний колектив. Звісно, крім власне першого досвіду вчительської роботи, отримав цілий багаж життєвих знань. Зміг ознайомитися з культурою Південної України. Відчув усе різнобарв'я мовних говірок, бачив усі звичаї місцевого населення» — ділиться враженнями наставник.

За станом здоров'я батьків повернувся додому вже через рік. Із вересня 1966 вчителював у Вільхівсько-Лазівській восьмирічці на Тячівщині. Через чотири місяці став директором цієї школи. Невдовзі почав працювати істориком у рідній Тересві, потім — завучем Тячівської районної заочної школи.

У школах працювати подобалося, але завжди хотілося більшого. І тут Д.Данилюк знову згадує свого наукового керівника — М.Трояна. Завдяки старанням останнього став викладачем підготовчого відділення УжДУ.

2011 рік для Дмитра Дмитровича є двічі ювілейним. Адже працівником нашого університету він став у грудні 1971, тобто майже 40 років тому. «Звісно, з того часу змінилося дуже багато. Але принципи роботи і з учнями, і зі студентами залишилися незмінними. Намагаюся не просто вчитати свої лекції. Моя мета — виховати почуття пізнання, розвивати бажання вчитися, заглиблюватися в історію, знаходити все нові факти. Завжди шукаю якісь альтернативні, незвичні методи навчання. Так, іще у Вільхівсько-Лазівській школі ми з

учнями створили унікальний на той час стенд. Самі діти організували збір фотографій учасників Великої Вітчизняної війни й добровольців Червоної армії. Потім люди з усього села збиралися подивитися на цю роботу. Тому й надалі у викладанні намагався максимально зацікавити своїх студентів», — ділиться враженнями наставник.

У вихованцях кожному педагогові хочеться бачити справжніх професіоналів своєї справи. Але ж інколи студенти шукають легких шляхів до знань. Не завжди якісних, зате легких... «Я не схвалюю зловживання Інтернетом. Як на мене, студенти забули, що таке жива книжка. Без неї ніяк не можна! Тим більше, якщо видання старовинне, рідкісне. Тільки взнявши його до рук, відчуваєш дух часу. Це своєрідне натхнення для історика», — переконаний ювіляр.

Окрім любові до підручників, Дмитро Дмитрович цінує творчість та самостійність. Звісно, як викладач, він вимогливий до студентів, не терпить угодництва. Але коли звертаються за порадою, ніколи не відмовляє: «Вимога та допомога — ось заповука якісних знань. Я в кожному бачу в першу чергу добро. Поважаю порядну й чесну людину. Крім знань з історії, намагаюся прищепити вихованцям любов до України, виховати у них почуття патріотизму. Кожен студент — громадянин нашої держави, це звання потрібно цінувати». На жаль, не завжди учні виправдовують очікування наставників: «Душа болить, коли зустрічаєш випускників університету, які не знають найважливіших дат в історії рідного краю! А є ж перевірений спосіб: зробити собі історичний стенд, табличку, випуску... Постійно повторюючи цю інформацію, запам'ятає її на все життя!»

Звісно, є й такі випускники, якими Дмитро Дмитрович гордиться. «Я запалив нових учителів, які продовжують мою справу. Вони дали навчатимуть майбутні покоління, спонукатимуть їх досліджувати історію своєї країни».

Окрім викладання в університеті, Д.Данилюк працює над власними книгами, над виданнями відомих істориків Закарпаття. Завдяки роботі професора відомі постаті краю дедалі частіше представлені на сторінках загальноукраїнських підручників. Рідкісні праці багатьох місцевих істориків (І.Орлая, Ю.Венеліна-Гуци, В.Гаджеги, О.Духновича) стали загальнодоступними. Дмитро Дмитрович є автором таких праць, як «Історія Закарпаття у біографіях і портретах» (містить близько тридцяти нарисів; 1997), «Історична наука на Закарпатті (кінець XVIII — перша половина XX ст.)» (1999), «Історична думка на Закарпатті епохи національного відродження (кінець XVIII — середина XIX ст.)» (2009). А ще автор написав окремі параграфи в тритомних «Нарисах історії Закарпаття» (1993 — 2003).

Закінчення на стор. 7.

ТЕТ-А-ТЕТ ІЗ ДЕКАНОМ

Василь ФАЗИКОШ: «Студенти повинні і навчатися, і весело проводити час»

Серед нових облич деканів виділяється, без сумніву, декан юридичного факультету, професор і завідувач кафедри цивільного права Василь Фазикош. Наш кореспондент зустрівся з очільником і поставив йому декілька запитань.

— **Василію Георгійовичу, розкажіть про особливості Болонського процесу на юридичному факультеті.**

— У цілому особливості, критерії оцінки та модульні роботи на юридичному факультеті такі ж, як і на інших факультетах. Але я вважаю, що систему навчання й відповідно підготовки юристів потрібно вдосконалювати й надалі. Тому що такий фахівець повинен навчитися мистецтву виступати в судах, правильно мотивувати свої виступи, володіти вмінням переконливо говорити, вільно й комфортно почуватися в різних дискусіях, не розгубитися, швидко відповідати на запитання й самому правильно їх ставити.

— **Сьогодні багато говориться про зміни до Конституції України. Щоб Ви змінили?**

— Основний Закон потребує вдосконалення, особливо якщо говорити про систему органів влади, права людини, судоустрій.

— **А якщо говорити про Вас як про людину, то як би себе охарактеризували?**

— Це запитання найважче з усіх... Думаю, що я — позитивний, комунікабельний, люблю жартувати, працьовитий...

— **Працьовитим були й під час навчання?**

— Хотів навчатися. І дуже. Цивільне право — одна з фундаментальних дисциплін на юридичному факультеті — було моїм найулюбленішим предметом. Невипадково зараз очолюю кафедру цивільного права.

— **А якщо від роботи перейти на Ваше дозвілля...**

— Займаюся садівництвом і городництвом, весело проводжу час з онучкою Анею, яка ходить тепер у 4 клас (йй 9 років). Довгими зимовими вечорами люблю читати книги, посидіти в Інтернеті.

— **Чим у вільний час в основному займаються студенти-юристи?**

— Переважно спортом, беруть участь у художній самодіяльності, проводять зустрічі з працівниками правоохоронних органів, планують круглі столи.

— **Якщо згадати Ваші студентські роки...**

— Я навчався в юридичному виші в Харкові. Там в основному вчилися хлопці після армії. У ті часи займався спортом: був бігуном-спринтером на короткі дистанції (100м і 200м), виступав за збірну інституту.

— **Крім здорового способу життя, занять спортом, щоб побажали студентам-читачам «Погляду»?**

— Перш за все навчатися, а друге — весело проводити час, бо студентські роки є найкращими в житті.

Наталія КРИВАНИЧ,

студентка відділення журналістики.

ПОСТАТІ УЖНУ

Закінчення. Початок на стор. 6

Д.Данилюк є ініціатором міжнародної конференції до 200-річчя Ю.Гуци-Венеліна (2002). Через рік після цього кафедра історії України була співорганізатором масштабної конференції до 200-річчя найвидатнішого закарпатського будителя О.Духновича. У 2004 р. уперше в історії нашого краю вийшов довідник «Закарпаття. Хто є хто». У ньому містяться подані Дмитром Дмитровичем біографії видатних закарпатців, які фактично й відкривають довідник.

Авторитетний професор Д.Данилюк є незмінним членом редколегії книжкової серії «Письменство Закарпаття» видавництва «Закарпаття». Він же — автор вступної статті та покажчика історичних осіб і назв до III — VI томів багатотомної «Історії карпатських русинів» М.Лущая, а самий постаті цього діяча професор присвятив цілий ряд розвідок.

Загалом у доробку історика 9 монографій та близько 300 наукових і науково-популярних статей із крайової історії. Під керівництвом науковця захищено п'ять кандидатських дисертацій. Четверо вихованців професора вже працюють в УжНУ, одна колега — у Закарпатській філії Слав'яністичного університету.

Праць і учнів могло бути й більше, якби не напружена адміністративна робота — із 9 січня 2001 р. й понині Д.Данилюк керує кафедрою історії України УжНУ. Професор очолює також кафедральну комісію з прийому до аспірантури та зі складання кандидатського мінімуму; неодноразово був головою державної експертно-національної комісії. У співавторстві з В.Міщанином видав понад 100-сторінкову історію власної кафедри.

За тривалу роботу та непересічні наукові досягнення Дмитро Дмитрович отримав численні нагороди, у тому числі орден «За заслуги» III ступеня (2007), почесні грамоти від Міністерства освіти і науки, обласної ради та ректорату. На святкуванні 66-ї річниці УжНУ науковцю вручили диплом заслуженого професора УжНУ. Головною же нагородою ювіляра є, за його власним визнанням, відродження славної пам'яті про наших предків, котра поволи стає надбанням дедалі ширших мас: «Оскільки я перевидавав надзвичайно рідкісні праці, кожна книга важлива та потрібна. Певний час нашу область вважали не надто освіченою, але видані мною монографії та підручники доводять абсолютно протилежне, вони ламають стереотипи». Звісно, зупиняти свою працю Д.Данилюк

не збирається. Незабаром, зокрема, побачить світ його нове видання — біобібліографічний покажчик, у якому відбито внесок у наукову та навчальну роботу в УжНУ.

Та не тільки науковими досягненнями може похвалитися Д.Данилюк. Він задоволено констатує: «У мене чудова дружина, відома закарпатська журналістка Ганна Іванівна Данилюк. Вона — моя підтримка в кожній справі. Разом виростили трьох доньок. Одна з них — теж історик, дві працюють лікарями».

На запитання чи змінив би щось у своєму житті Дмитро Дмитрович відповідає впевнено й однозначно: «Не шкодую за пройденим шляхом, я б із нього не зверну!».

На святкуванні 70-річного ювілею були присутні не тільки теперішні колеги Д.Данилюка. Приїхали його колишні вихованці, закарпатські видавці, літературознавці, близькі друзі. Хочеться побажати заслуженому професорові УжНУ незгасаючого джерела життєвої енергії ще на багато років! Хай світ щодня дарує Вам, Дмитре Дмитровичу, гарні несподіванки, а майбутні події Вашого життя будуть тільки приємними!

Марічка ЧЕРНИЧКО,

студентка відділення журналістики.

НАВЧАННЯ ЗА КОРДОНОМ

Українських студентів інавгурували

У кращих вищих навчальних закладах Польщі

Відбулася урочиста інавгурація учасників програми «Тераз Вроцлав». Це проект, котрий дозволив десяткам обраних наших співвітчизників боротись за диплом європейського зразка за кордоном безкоштовно.

Програма «Тераз Вроцлав» існує вже ювілейний, п'ятий рік. Це некомерційний проект, створений з ініціативи міської влади та вищих навчальних закладів Вроцлава. Жодних захмарних сум за посередницькі послуги, жодних платних мовних курсів і сертифікатів «про здатність до навчання у ВНЗ Польщі», як це роблять українські посередницькі компанії. Головне завдання проекту — залучення до навчання студентів із країн Сходу й допомога їм у здобутті якісної європейської освіти в престиж-

коштовне місце в одному з найпрестижніших ВНЗ Європи. Для абітурієнтів магістратури, звісно ж, найголовнішим є автопрезентація своєї персони, опис наукової й практичної діяльності, якою довелось займатися під час навчання на бакалавраті. Для кожного учасника необхідним є знання польської мови. Заборонено мати закінчену вищу освіту на території Польщі й володіти картою поляка, що, природно, прирівнює шанси кожного. Адже володар такої карти може впевнено вступати в польський виш без будь-яких проектів на тих самих підставах, що й громадянин Речі Посполитої.

Новоспечена студентка магістратури Інституту журналістики Вроцлавського університету Наталія Синюк із Рівного вважає, що аби зайняти одне з призових місць проекту — адже для «Тераз Вроцлава» університети виділяють лише два

ми стало лише близько 80. Найкращі із цієї вісімдесятки отримали можливість навчатися безкоштовно.

Юлія Вакула, один із координаторів проекту «Тераз Вроцлав», уже 5-й рік поспіль працює зі студентами зі Сходу. Безперечно, учасники щоразу різні, але перш за все їх об'єднує одна спільна риса.

«Цього року студенти відрізняються передусім тим, що більшість із них значно молодші. Справа в тому, що значна частина тих перших 25 хлопців і дівчат, які завдяки проекту приїхали на навчання до Вроцлава, були щойно після закінчення вишів із дипломом спеціаліста чи бакалавра. Тобто претенденти практично вже були серйозними та зрілими людьми, які знають, чого хочуть. — Розповідає пані Юлія. — В останні ж роки ситуація змінилася. Серед учасників проекту стало більше зовсім юних, 17-літніх випускників шкіл. Для них це перший досвід здобуття вищої освіти. Така молодь звикла, що її проблеми вирішують батьки, тому часто виявляється безпорадною, неготовою до самостійного життя, тим паче в чужій країні. Іноді бракує елементарного вміння знайти якусь інформацію, поспілкуватися телефоном чи написати листа. Зате найчастіше переважаю таких хлопців дівчат є сильна мотивація, упевненість у власних силах та відкритість перед усім новим».

Саме тому бюро програми «Тераз Вроцлав» пропонує кожному безкоштовний адаптаційно-мовний курс, який проводять уже для переможців проекту за 2 тижні до початку навчання, тобто із середини вересня. Цей рік не став винятком. Майбутні студенти займалися з найкращими викладачами польської мови в різних групах, залежно від володіння нею. Крім мовних занять, також було організовано зустрічі з інспектором праці у Вроцлаві, з офіцерами відділку поліції тощо. Учасники отримали інформацію й щодо життя у Вроцлаві — вивчали топографію міста, дізналися про особливості міської комунікації та правові аспекти перебування на території Польщі. Приємною несподіванкою став відпочинок у Вроцлавському аквапарку, який запропонував партнер проекту — дирекція водного парку.

Закінчення на стор.9

них вишах Європи, диплом яких на підставі Лісабонської конвенції визнається в країнах ЄС. Географія проекту щороку розширюється. Сьогодні пошук студентів до проекту відбувається в Україні, Росії, Білорусі, Молдові, Казахстані, Туркменістані. У такий спосіб вищу освіту у Вроцлаві здобуло понад 300 студентів із 8 країн Східної Європи.

Учасники «Тераз Вроцлава» — талановиті випускники шкіл і ВНЗ своєї держави. Вступити через проект до польських навчальних закладів не так уже й просто. По-перше, це вимагає від кожного абітурієнта чимало часу на підготовку документів, а головне — вміння досконалої самопрезентації, що досить таки важко дається сучасній молоді. Для тих, що вступають на бакалаврат, головне — високий бал атестату та здатність пояснити, чому саме названий претендент заслуговує на без-

місця на одну спеціальність — потрібно враховувати кожен штрих у своїй професійній чи університетській діяльності. Будь-який сертифікат, грамота чи диплом можуть відіграти вирішальну роль у прийнятті до університету: «Не варто замовчувати про себе якісь факти, вважаючи їх неважливими й абсолютно некорисними. Чим краще та докладніше ти себе презентуєш, тим імовірніше, що станеш студентом польського вишу».

Працівники проекту протягом усього підготовчого періоду надають консультаційні послуги й постійно підтримують кожного учасника, аби жоден талановитий студент не програв свого шансу. Щороку претендентів безліч — проходять, на жаль, одиниці. Цього ювілейного року за звання студента одного із семи запропонованих проектом вишів боролось 300 абітурієнтів. Переможця-

НАУКОВІ КОНФЕРЕНЦІЇ

Доповідь доцента УжНУ отримала нагороду міністра туризму султанату Оман

Доповідь на тему «Формування соціо-економічного бренду «Карпати» у контексті розвитку туристичної галузі Центральної Європи» була визнана найкращою у своїй робочій групі на III Всесвітній конференції з геотуризму.

Таким став підсумок участі завідувача кафедри туризму УжНУ, доцента Федора Шандора в конференції в султанаті Оман. Науковець нашої альма-матер став одним із трьох європейців, котрі отримали право презентувати свої регіони на вищезазначеному всесвітньому заході (разом із науковцями Мальти та Ісландії).

На зібранні, що проходило в столиці Оману, виступали представники 5 континентів. Основною темою пленарного засідання було питання щодо глобальних перспектив туризму та подальших напрямків дослідження туристичної сфери.

«Висновки, яких дійшли учасники, базуються, зокрема, на тому, що сьогодні експерти стурбовані згубним впливом туристів на довкілля, особливо щодо руйнування традицій, екосистем, виснаження водних ресурсів. Крім того, останні тенденції геотуризму полягають у сегментуванні галузі на різновиди туризму (гастрономічний, екстремальний, зимовий/літній, активний/пасивний туризм тощо), щоб зменшити туристичне навантаження на конкретні зони та перекинути масового рекреанта рівномірно на всі регіони планети», — розповів сайту Zaholovok.com.ua Ф.Шандор.

Тим часом у рамках співдружності Ужгорода з хорватським містом Трогір представники Закарпаття були запрошені на Міжнародну конференцію «Збереження європейської культурної спадщини». У роботі заходу взяли участь голова Туристичної асоціації Закарпаття Володимир Чепач та Ф.Шандор.

Представники 22 країн старого континенту репрезентували свої культурні надбання та пропозиції щодо збереження

Закарпатська делегація на міжнародній конференції в Трогірі й розвитку європейської культурної спадщини. Наукове зібрання стало першою з 4 міжнародних конференцій, які проводять у 2011 — 2012 рр. у різних країнах Європи.

За інформацією Ужгородського прес-клубу.

НАВЧАННЯ ЗА КОРДОНОМ

Українських студентів інавгурували

Продовження.
Початок на стор.8

«Найбільше мені запам'ятались мовні заняття в середній групі з викладачем паном Марчіном. — Зізнається новоспечена студентка Інституту історичних наук Єлизавета з Луганська. — Вони дали чимало корисного й цікавого, що пов'язано не лише із вивченням сучасної мови, а й нюансами, котрі ми не розуміли у зв'язку з різницею у власних назвах, зв'язках. Наприклад, ми дізналися, як правильно в Польщі звертатися до ректора — «Його Магніфіценція». До професорів у заявах завжди пишуть «пане Декане», тобто завищують звання. А це безсумнівно для нас було дуже актуальним».

Звісно ж, не кожен іноземець здатен одразу доскандально володіти польською мовою. Чимало студентів приїжджають, знаючи лише декілька важливих слів чи речень. Проте це не перешкода. Адже кожен із вроцлавських вишів пропонує свою програму вивчення польської мови для іноземців. Наприклад, у Вроцлавському університеті факультет філології пропонує річні курси мови. Для тих, хто володіє польською на високому рівні, є можливість скласти мовний тест раніше. Адже рівень знань, які вимагає університет — B2 (за європейською системою) знання мови це рівень вище середнього).

Програма «Тераз Вроцлав» щороку відкриває нові таланти, нових майбутніх успішних людей, науковців. «Серед щорічних наших учасників чимало дуже талановитих, розумних, цікавих і неординарних студентів, закоханих у предмети, якими цікавляться. Тішимось, коли вдається дати шанс здобути хорошу освіту найкращим», — ділиться враженнями Юлія Вакула.

Однією з таких студенток є Ксенія Кравченко, юний науковець у галузі біології. Її справою життя є дослідження кажанів. Сама вона родом із Харкова, і на батьківщині теж займалась своїм захопленням, проте зрозуміла, що Україна, на жаль, не створює відповідних умов для подібних занять. Тому й довелося шукати наукового керівника дипломної роботи за кордоном, зокрема в Польщі, оскільки саме тут розташовано чимало заповідників і печер, де мешкають кажани. З'явилася можливість вільно й без перешкод зібратися в експедицію в будь-який час. Ксенія вже встигла побувати на кількох конференціях із теми, яка її цікавить, разом зі своїм керівником наукової праці.

«Однокурсники-поляки дивують мене тим, що, навчаючись на магістратурі біологічного факультету, вони не знають, чим займатимуться в житті. Живуть сьогоднішнім днем і не виявляють ентузіазму чи зацікавлення до науки, відділяючи навчання від особистого життя. Одним словом, борючись за місце в одному з навчальних

закладів, їм не здається, що це кінцевий, остаточний вибір. На питання «А що ти робитимеш після закінчення університету?» вони відповідають: «Піду вчитись ще кудись», — зазначає К.Кравченко.

Студенти ж «Тераз Вроцлава» відрізняються від інших бажанням розвивати свої таланти й уміння заради мети, яку обрали в житті. Проектанти намагаються інтегруватися в нове середовище й знайти своє місце в неймовірному Вроцлаві. Скажімо, молодь з України працювала волонтерами на користь проекту «Потяг до України», зорганізованого Почесним консульством України у Вроцлаві (директор котрого Ростислав Наумко був, між іншим, учасником одного з минулих проектів «Тераз Вроцлав»), Вроцлавським та Економічним університетами. Також, відшукуються можливості працювати на Євро-2012, адже Вроцлав — одне з міст-господарів цього футбольного дійства.

Студенти проекту розуміють, яка велика місія покладена на їхні плечі, тому намагаються бути зразком сучасної активної людини, котра точно знає, чого хоче від життя і в якій кількості.

Христина ВІНІВСЬКА,

учасниця проекту «Тераз Вроцлав 2011», студентка Інституту журналістики і масової комунікації Вроцлавського університету, випускниця бакалаврату відділення журналістики УжНУ.

Гуртожитські справи

Звідки беруться ціни

Студентські роки — найвеселіша і найцікавіша пора. Але студентське життя не було б таким пам'ятним, якби не гуртожиток. Скільки веселощів і водночас проблем можна згадати за п'ять років у цьому помешканні! Тут ми знаходимо вірних друзів, кохання, наставників. Студенти вважають гуртожиток другою домівкою і намагаються створити затишок у своїх кімнатах. Тим більше, що за нього потрібно платити. І, напевно, багатьом було б цікаво довідатися, звідки береться та сума, яку ми викладаємо за проживання.

Про це — розмова з комендантом гуртожитку № 4 Іриною Михайлівною ПРОХИМЕЦЬ:

— Ірино Михайлівно, скажіть, будь ласка, як вираховується сума плати за гуртожиток?

— Суму розраховують згідно з калькуляціями. У гуртожитку є лічильники,

які «зчитують», скільки води та електроенергії витрачено. Загальне число ділиться на кількість мешканців. Узимку ціни трохи піднімаються за рахунок того, що вмикають опалення й подають гарячу воду.

— Для деяких студентів є пільги. Як вони нараховуються?

— Так, пільговиків у нас є досить. Безкоштовно в гуртожитку проживають сироти, 50% ціни платять інваліди першої та другої груп. Знижками користуються й багатодітні. Але субсидію отримують лише ті студенти, які навчаються на платному або ж не отримують стипендії.

— Чи очікується підвищення цін за проживання?

— Ні, найближчим часом підвищення цін не передбачається. Але стовідсоткової впевненості, звичайно, немає. Усе залежить від рішень Ужгородської міської ради. Якщо ціни підвищать в обласному центрі, то підвищать їх і у випадку гуртожитків.

Христина ФЕДЕЛІШ,

студентка відділення журналістики.

Соціальні проекти

«Стань другом»

Це не просто слова, якими так часто зловживають у нашому суспільстві — це соціальна ініціатива, завдання якої допомогти в інтеграції в соціум дітей та молоді з обмеженими можливостями.

Старший викладач кафедри соціології та соціальної роботи УжНУ Оксана

Смук, яка є керівником волонтерів проекту «Стань другом» Асоціації соціальних працівників у м. Ужгород, вважає: людям не треба бути байдужими, залишатися осторонь, ігнорувати той факт, що комусь потрібна допомога. До того ж стати другом — це не тільки корисний спосіб допомогти комусь, але й гарна можливість потоваришувати, знайти друзів на все життя й весело та змістовно провести час.

Приятелі мають певні обов'язки, наприклад: зустрітися зі своїм другом хоч би три години на тиждень, два рази

на місяць тощо. Звичайно, добровольці проходять певну підготовку, але вона є цікавою та пізнавальною. Подорожі, свіже повітря, відвідування різних заходів та просто розмови зближують людей і приносять їм радість.

Проект «Стань другом» ще раз нагадує нам, що потрібно частіше робити добрі вчинки, допомагати людям, не бути пасивно-лінивими й активно долучатися до подібних проектів. Тоді не буде в нашому й чиемусь іще житті самотності та сірої буденності!

Наталія КРИВАНІЧ,

студентка відділення журналістики.

Акції

А ти чув про цукровий діабет?

В Ужгороді відбулася акція проти діабету. У місті діяли 6 пунктів скринінг-тестів глюкози у крові, де кожен, хто бажав, міг перевірити свій рівень цукру. На сьогоднішній день, за даними медиків склалась дуже сумна статистика: 250 тисяч закарпатців перебувають у групі ризику, 3044220 уже мають діагностований цукровий діабет, близько 47000 є інсулінозалежними в Закарпатській області.

У кожній палатці медичні послуги надавали медсестра з обласної лікарні, студент-волонтер із філологічного факультету УжНУ та волонтер з Америки. За підрахунками трьох пунктів, протестувалося близько 400 ужгородців. Приблизно кожен 40-й хворий на діабет, а у кожного 30-го підвище-

ний уміст цукру в крові. Норма становить від 3,5 до 6,5.

Найчастішими клієнтами були люди похилого віку. Зверталась також і молодь. Наймолодшим виявилось... трирічне маля.

Вимірювали вміст глюкози спеціальним приладом, привезеним із Європи — глюкометром. Пункти скринінг-тестів глюкози працювали з 11 до 14 години. Людям, у котрих виявлено діабет, волонтери роздавали буклети, у яких напосадо, як доглядати за ногами та яку дієту слід тримати.

З 12 до 14 години в приміщенні обласного центру здоров'я проводилася інформаційна програма до Всесвітнього Дня цукрового діабету. Виступав волонтер із США Сед Фрітш, хворий діабетом. Також у лотереї розігрувалися 35 глюкометрів.

Слід подякувати за роботу обласному центру здоров'я, Управлінню охорони здоров'я Закарпатської облас-

ної державної адміністрації, лікарям-ендокринологом Закарпатської обласної та Ужгородської міської лікарень, обласному ендокринологу Ользі Олесик.

У черзі стояло чимало людей, проте кількість препаратів була обмежена. Звичайно, таких акцій потрібно проводити більше. Я була свідком того, що людина навіть не знала, що в неї цукровий діабет. Тому закликаємо владні структури, меценатів та спонсорів співпрацювати та підтримувати акції такого типу, щоб вони проводились частіше.

Марія ЧАВАРГА,

студентка відділення журналістики.

ЮВІЛЕЇ

Факультету романо-германської філології — 45

3 нагоди ювілею ФРГФ
проведено свято.

Урочисту частину відкрив з вітальним словом виконуючий обов'язки декана факультету Михайло Рошко. Він висловив удячність старшому поколінню, яке було фундатором підрозділу, згадав історію та назвав усіх деканів, які долучилися до творення ФРГФ. Також хвилиною мовчання вшанували тих, хто вже пішов із життя.

Одним із ветеранів факультету є доцент кафедри французької мови та зарубіжної літератури Клара Тимофєєва, яка добре відгукнулася про випускників і закликала берегти традиції підрозділу.

Далі вручили грамоти від обласної та міської рад, ректора УжНУ, профкомів. Текст грамот виголосила заступник декана з виховної роботи Оксана Дацьо.

Натомість студенти підготували невеликий концерт для викладачів та гостей. Співали пісні, присвячені рідному факультету, танцювали, жартували про будні та розповідали про цінності, які виховують у молоді викладачі.

У цей день кожен студент зайвий раз мав нагоду переконатися, що потрібно працювати над собою, вчити мови, рівнятися на кращих і досягати поставленої мети в житті. Таке буває не часто, щоб в одному місці і в один час зібралося три

Фото Марічки ЧЕРНИЧКО

покоління спеціалістів у галузі мови. Студентам є з кого брати приклад.

Габрієлла РУДЕНКО,

студентка відділення журналістики.

ПЕРШІ ВРАЖЕННЯ

«Коханню всі літа покірні...»

Шлюб теж?

Бажання поєднати свої долі виникає, напевно, у кожній закоханій парі. У цьому немає нічого дивного, адже засліплені коханням та світлими почуттями, люди часто будують плани на майбутнє, плекають надію про тихе й спокійне родинне щастя. Але деколи буває так, що рішення одружитися приймається ще в зовсім юному віці. Тут ми й маємо суспільне явище, яке називають раннім шлюбом.

До нього вступають із різних причин. Найчастіше це пов'язано з проблемами в сім'ях, у котрих зростають молодята. У підлітка може виникнути бажання вирватися з-під батьківської опіки, яка так набридає, особливо у віці, коли хочеться безперервних вечірок і веселощів. Тоді здається, що одруження — це вихід, бо ти можеш жити самостійно. Таке ж серед причин виділяють бажання довести розлученням батькам, що шлюб може бути щасливим. «Молоді люди вбачають в одруженні своєрідний спосіб подорослішати», — зазначає психолог Ольга Рентій. Крім того, ранній шлюб іноді є результатом незапланованої вагітності. І тут постає проблема, як виховувати дитину, якщо ти сам ще не виріс...

Сімейний кодекс України передбачає встановлення шлюбного віку у 17 років для жінок, у 18 — для чоловіків. Психологи ж із цим не погоджуються. Вони стверджують, що найсприятливішим віком для створення родини є 25 — 28 років. А вступ до шлюбу у 18 років підвищує ризик розлучення подружжя на 49%. Незважаючи на таку приголомшливу статистику, наречені йдуть до вівтаря, упевнені в правильності свого вибо-

ру. А це часто тому, що молоді люди, які не мають життєвого досвіду, чітких соціальних позицій, не можуть адекватно оцінити всі позитивні й негативні аспекти шлюбу. Завдяки юнацькій легкості сприйняття життя молодят здається, що після ЗАГСу лишається тільки сісти в білосніжну карету й мандрувати на ній життям в оточенні кохання, романтики, пристрасті. І яким же стає розчарування, коли ота карета перетворюється на гори немитого посуду, брудних шкарпеток, порожніх каструль і вічно незадоволеної «другої половинки»...

Та в кожній монеті є дві сторони. Тому й тут мають бути якісь плюси. І вони існують. На думку О.Рентій, чим молодші люди, тим легше в них проходить процес притирання, тобто адаптації, звикання одне до одного. У таких стосунках знаходиться місце пристрасті, позитивним емоціям, що добре впливає на психіку. Ще одним плюсом слід вважати те, що після створення сім'ї підлітки вчаться вирішувати проблеми самостійно, стають відповідальними не лише за себе, а й за свою родину.

Я також знаю чимало пар, які одружилися в доволі ранньому віці. Одна з

них — мої друзі, які взяли шлюб, коли дівчині було 16, а хлопцеві 20 років. Зараз вони виховують двох синів і скоро переїдуть у новий будинок. Інша пара одружилася, коли нареченій виповнилося 15 років, а її обранцеві — 17. Разом вони вже 25 років. Єдиною проблемою, яка постала після весілля, за словами чоловіка, це його теща.

Отже, не всі ті, хто рано одружився, завершують стосунки розлученням. Багато що залежить ще й від характеру людей, від психологічної готовності до створення сім'ї (дехто не готовий до цього й у 40 років). Тобто слід розглядати кожен випадок індивідуально.

На тему ранніх шлюбів можна ще чимало говорити, розкриваючи всі плюси й мінуси. Хтось проти весіль у ранньому віці, хтось до них готується. А я можу сказати лише одне: не стільки важливо, у якому віці одружуються люди, скільки важливо, щоб, крім кохання, у стосунках панували повага одне до одного, вміння поступитися своїми інтересами заради іншого. Тоді будь-який шлюб буде щасливим та міцним.

Крістіна ГУДАК,

студентка відділення журналістики.

КОНФЕРЕНЦІЇ

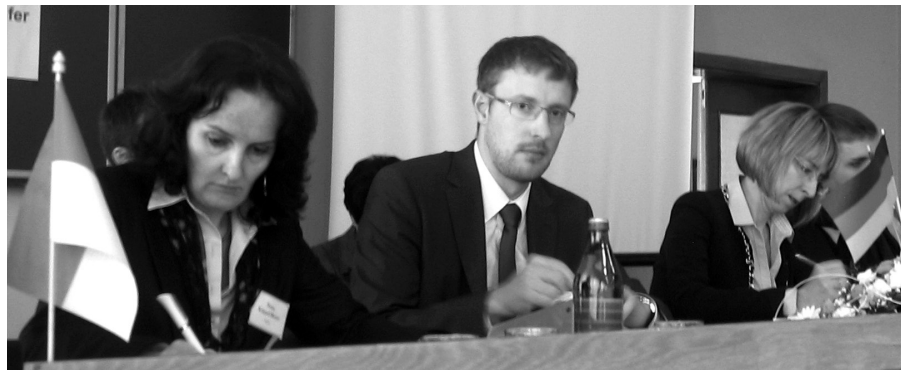
Германісти України

розробляють нові підходи до вивчення німецької мови

Останнім часом помітно зменшується кількість тих, хто бажає вчити німецьку мову, проте українські германісти всіма зусиллями намагаються її пропагувати, використовуючи цікаві методи.

Серед них викладачі найстарішого університету Закарпаття, які співпрацюють із багатьма асоціаціями, є членами різних клубів та беруть участь у різноманітних конференціях. Це вкотре доводить, що наукова база УжНУ розвивається належно та може похвалитися багатьма досягненнями в германістиці. Серед тих, хто пропагує одну з найосновніших європейських мов, є і колектив кафедри німецької мови факультету романо-германської філології (завідувач кафедри, доцент О.М.Гвоздяк), котрий є членом Асоціації українських германістів. Це товариство займається пропагуванням якісного навчання німецької мови в школах та ВНЗ, вдосконаленням кваліфікації вчителів і викладачів відповідної спеціальності та співпрацює з різноманітними проектами. Раз на рік члени спілки зустрічаються й у ході конференції обговорюють злободенні теми, що стосуються вивчення, викладання німецької мови.

Цьогоріч зустріч пройшла в Ужгородському національному університеті, де зібралося чимало гостей, які знаються на своїй справі. У 18-му за рахунком форумі обговорювали питання ролі німецької мови у трансфері освіти, на-

уки та культури в Україні. Від Ужгорода організатором заходу виступив УжНУ в особі ректора, професора М.М. Вегеша та проректора, доцента О.М. Гвоздяк. У роботі конференції взяли участь 119 викладачів, учителів німецької мови України. З них 11 — професорів, доктори наук, 42 кандидати наук, доценти та гості із-за кордону.

Понад 100 учасників із різних куточків України завітали в УжНУ. Спочатку свої пленарні доповіді на конференції виголосили поціновувачі німецької мови, котрі прагнуть поширити її в Україні усіма можливими способами. Для присутніх було організовано виставку наукових досягнень викладачів кафедри німецької філології факультету РГФ УжНУ та навчально-методичних посібників видавництва «Корнеліусен» (ФРН), «Нова книга» (Україна).

Захід розпочався вітанням учасників конференції. Виступили проректор з науково-педагогічної та виховної роботи, завідувач кафедри німецької філології, доцент О.М.Гвоздяк, президент Асоціації українських германістів, професор А.І.Паславська. На пленарному засіданні було заслухано 4 доповіді. Говорили і про самостійне навчання, і основні питання, що стосуються проекту Інституту Гете, котрий підтримує міжнародну співпрацю в культурній сфері, подає докладну інформацію про суспільно-політичне життя Німеччини. А виступи учасників конференції супроводжувалися жвавими дискусіями з використанням технічних засобів. Під час конференції працюва-

ло 3 майстер-класи та 6 секцій. Крім цього, присутні мали змогу поспілкуватися зі своїми колегами з інших регіонів, поділитися та обмінятися чималим досвідом.

По завершенні першого дня заходу силами студентів німецького відділення, кафедри туризму та за участі фольклорного ансамблю народної пісні було організовано концертну програму німецькою та українською мовами.

Другий день роботи завершився підсумковим пленарним засіданням із прийняттям відповідної резолюції Асоціації українських германістів та екскурсією по Закарпаттю.

У цілому варто сказати, що XVIII Міжнародна наукова конференція «Роль німецької мови у трансфері науки, освіти і культури в Україні» проведена на високому науковому та організаційному рівнях, про що засвідчили численні подяки учасників конференції та лист-подяка ректору УжНУ, професорові М.М.Вегешу від президента Асоціації українських германістів, професора А.І.Паславської.

Приємно, що такі зустрічі відбуваються, оскільки саме на подібних заходах учасники намагаються віднайти нові підходи до вивчення та висвітлення тієї чи іншої тематики, чим власне й займається Асоціація українських германістів. Проведення ж подібних заходів у стінах Ужгородського національного університету є значним кроком до міжнародної співпраці.

Мирослава ШИМОН,

студентка відділення журналістики.

Учасники конференції обговорюють виголошені доповіді

Наукові досягнення викладачів кафедри німецької філології оцінити мав можливість кожен

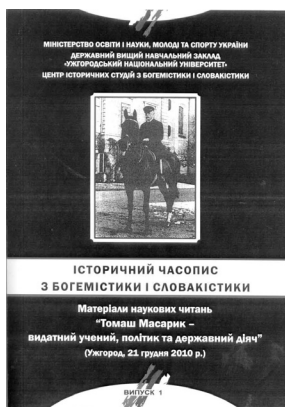
НОВІ ВИДАННЯ

Історія повертається у виданнях

**Вийшов друком
«Історичний часопис
з богемістики і словакістики»
(Ужгород: Ліра, 2011).**

У першому випуску — «Матеріали наукових читань «Томаш Масарик — видатний учений, політик та державний діяч» (упорядники Ігор Ліхтей та Ігор Шніцер) — світ побачили дослідження, присвячені 160-річчю видатного державного діяча, філософа й гуманіста, першого президента Чехо-Словацької республіки. 2010 року за наказом ректора УжНУ й попередньою ухвалою вченої ради вишу було створено Центр історичних студій із богемістики й словакістики Ужгородського національного університету (координатори Центру І.Ліхтей та І.Шніцер). Новий підрозділ невдовзі організував відповідні читання.

Тепер же з їх результатами можна ознайомитися у вигляді окремого видання. До нього потрапили праці десяти авторів. Професор із Москви, науковий співробітник Інституту слов'янознавства РАН О.Серапіонова охарактеризувала Т.Масарика як першого президента Чехо-Словащини. Професор, завідувач відділом всесвітньої історії і міжнародних відносин Інституту історії України

ського університету (Словачина) Петер Шворц розмірковував на тему «T.G. Masaryk a rusíni». Завідувач кафедри стародавнього світу й середніх віків УжНУ І.Ліхтей зосередився на такому актуальному питанні, як «У пошуках компромісу: Т.Масарик та Г.Жаткович про проблему державно-правового статусу Підкарпатської Русі (1918 — 1919)». Доцент кафедри нової і новітньої історії та історіографії УжНУ І.Шніцер поглянув на Т.Масарика в контексті словацького питання. Старші наукові співробіт-

НИК України Степан Віднянський дослідив Т.Масарика як одного з фундаторів єдиної демократичної Європи. Професор, заступник декана філософського факультету Пряшів-

ники Науково-дослідного інституту політичної регіоналістики УжНУ Володимир Піпаш і Тетяна Сергієнко охарактеризували відповідно погляди С.Ключака на чеський національно-визвольний рух та Т.Масарика й національне питання на Підкарпатській Русі за президентства Т.Масарика в документах і матеріалах. Крім того, аспірант кафедри нової й новітньої історії та історіографії УжНУ Мирослав Кірш зацікавився співпрацею Т.Масарика й М.Штефаніка в питанні реалізації «чехо-словацької програми». Аспірант кафедри всесвітньої історії Київського славистичного університету Любомир Павлишин представила «Нову Європу в баченні Т.Г.Масарика». Завідувач відділом «Карпатика» Наукової бібліотеки УжНУ Марія Чорній запропонувала читачам літературу про життя й творчість Т.Масарика з фондів названої установи.

Таким чином із видання визначний діяч Т.Масарик постає в різних ракурсах. А це дасть можливість науковцям, учителям, студентам, усім, хто цікавиться історичним минулим, глибше пізнати ту постать, яка своєю діяльністю впливала на значну частину Європи й на край за Карпатами зокрема.

Володимир ТАРАСЮК,
доцент УжНУ.

ПЕГАСОВЕ ПЕРО

Історія моєї біографії не сягає глибини віків і навіть не є якоюсь незвичайною, аби про неї розповідати. Скажу так: я не дуже стара (щоб не образити старших, обійдуся словом «давня»), бо народилася вже тоді, коли Україна кілька років була незалежною. Не вважаю себе розумною, бо не зробила нічого такого, чого б уже хтось не робив; захоплююся багато чим, але, на жаль, у мене зазвичай мало часу на свої захоплення, бо активно виховую в собі здатність нічого не робити. Мабуть, завдяки такому самовихованню й почала записувати свої думки в римо-ритмізованому варіанті — то був засіб виховання лінощів на уроках у школі... Отак і причепилося до мене це письмо, і... увійшло у звичку.

Оксана КРЬОКА,

студентка романо-германської філології.

І бачу сонця промінь...

А знаєш: я просто щаслива,
Хоч приводу для радості нема.
Малесенька кімната мовчазлива,
Дитячі милі очі край вікна.

А знаєш: я щаслива дуже-дуже,
Хоч приводу для радості нема.
Літас сніг за вікнами над Ужем,
Вкриває землю сніжна пелена.

А знаєш ти, що просто я щаслива?
Життя здається милим тихим раєм.
Злітає сніг на землю мовчазливо,
А ще — я трішечки тебе кохаю.

Я падаю... Так боляче і страшно,
Та я лечу — від прірви не звернути.
Життя було сухе і неконтрастне;
Любов жила в обов'язкових путах.

Мені не жаль, хоч я тебе любила,
І не болить нічого... Пустота...
У натовпі любов згубила крила,
І знов додому тихо поверта.

Мені показує дорогу від Психеї,
І бачу сонця промінь вдалині,
Та знов ступаю по слідах за нею...
Я не міняюся — не переч мені.

Мелодія форте на кінчику ночі —
Озвуться шершаві уста.
Закінчення ночі сьогодні не хочу,
Вона ж бо мене не пита.

Затягну я штори, годинник затихне;
Маленька кімната — мій світ.
Годинник притихлий співатиме тихо —
Зупиниться часу політ.

Мелодію форте на кінчику ночі
Співатимуть спрагли вуста...
Закінчення ночі ніхто з нас не хоче —
Крізь штори нас сонце віта.

Мене не треба ніжністю лякати,
Вона і так солом'яно-суха;
Слова не гріють солодом цукатів,
В сумних рядках минуле «я кохав».

Мене не треба поцілунком бити,
Бо він і так гіркіший від цикут;
Ми за любов не заплатили мито,
От і живемо поміж Там і Тут.

Мене не треба ждати в божевільні.
Воно забути допоможе страх;
Сьогодні знов читала мимовільно
Твоє «кохав» в комп'ютерних рядках.

Не суди за те, що я любила,
Й не суди за те, що все пройшло.
Не піднялись наших мрій вітрила,
А вечірнє сонце вже зайшло.

Не суди мене, що забуваю
Твої очі — сині і сумні,
Не суди за те, що ще шукаю
Наші ночі у абсурді днів.

КОНФЕРЕНЦІЇ

«Поети – їх велич і краса душі»

У читальному залі №4 Наукової бібліотеки УжНУ відбулося чергове засідання клубу «Сузір'я» на тему: «Поети — їх художній світ, їх пориви та почуття». В обговоренні брали участь студенти I та II курсів філологічного факультету УжНУ. Ведучі — Ірина Думин та Мирослава Сойма. Відкрила засідання голова клубу Софія Сорока. Студентки Ангеліна Росоха, Тетяна Білей, Оксана Попович, Галина Гагалолич читали вірші поетів (із нагоди ювілею) Павла Тичини, Лесі Українки, Івана Франка та Марійки Підгірянки. Студент III курсу історичного факультету Максим Молнар співав пісні на слова віршів Івана Франка. Також організатори засідання підготували виставку книг поетів-ювілярів. На закінчення виступила завідувач сектором бібліотеки УжНУ Іванна Машковська, яка подякувала студентам за участь та увагу.

За інформацією працівників бібліотеки

СПОРТ

Дівчата-фізики люблять волейбол!

Завершилися змагання 62-ї спартакиади УжНУ за програмою волейболу між дівчатами. Під орудою головного судді Ірини Вікторівни Суценко за кубок вели суперництво 14 команд факультетів нашого університету.

У чесному поєдинку I місце здобули представниці фізиків. Триумфаторок нагородили кубком та особистими грамотами. II місце виборів колектив математиків, а III — гравчині економічного факультету. Подальші місця розподілилися так: 4 — біологічний факультет, 5 — географічний факультет, 6 — філологічний факультет, 7 — ФРГФ, 8 — хімічний факультет, 9 — юридичний факультет, 10 — стоматологічний факультет, 11 — факультет суспільних наук, 12 — медичний факультет, 13 — факультет міжнародних відносин, 14 — інженерно-технічний факультет. На жаль, у змаганнях не брали участі історичний та гуманітарно-природничий факультети.

Любов МИХАКІВ,

студентка відділення журналістики.

ТЕНДЕНЦІЇ

Молодіжні субкультури якими вони є

У всі часи існувало розшарування суспільства на різні класи: бідних і багатих, розумних і безграмотних, буржуазію й пролетаріат... Але за весь час ніколи не спостерігалось такого яскравого і насиченого розшарування молоді. Як дивно б це не звучало, але кого тепер тільки немає? Панки, готи, емо, фріки, растамани...

Існує безліч молодіжних субкультур, як і безліч стереотипів про те, що субкультура — обов'язково погана. Свідчення того, що половина непоінформованих у такій справі людей вважають: усі неформали (люди з різних субкультур) є божевільними сектантами. Проте це далеко не так! У нашому університеті чимало студентів, які належать до різних субкультур, і спілкування з ними нічим не відрізняється від розмови зі звичайними ровесниками. Але як і будь-яке явище на Землі, субкультури мають свої плюси та мінуси...

На філологічному факультеті є представники субкультур готів. Ці особистості, безсумнівно, незвичайні, але водночас і колоритні, що дає їм особливість виділятися з-поміж натовпу.

Якщо коротко говорити про готів, то упізнати цих людей на вулиці не складе жодних труднощів: обов'язково зодягнені в чорне й мають мармурово-білу шкіру. Проте сенс життя представників такого молодіжного середовища — ця сама готика: своєрідний кут сприйняття життя, а зовсім не культ смерті. Плюси: як правило, готи — люди, котрі шукають натхнення, а значить, творчі люди. І їх захоплення названою субкультурою — ніщо інше, як просто спосіб насититися енергією. Що ж до вигляду (нехай навіть він декого лякає) — це просто відповідь, створена на протидію нічогу не вартому гламуру, у якому за картинкою порожнеча. Мінуси: тут так само існують небезпечні підтечі. Скажімо, сатаністів. Їх ідеологія — сповнена епатажу й бунту проти церковно-традиціоналістської системи. Саме люди з такої субкультури можуть піти на осквернення церковних предметів,

на жертвопринесення та інші дії, засновані на поклонінні сатані.

Іншою розповсюдженою субкультурою є емо. Представники цієї молодіжної течії також помітні в нашому університеті. Їх існування нікому не спричиняє зла. Емо легко впізнати за рожево-чорним стилем одягу. За традиційну зачіску вважається косий, рваний чубок до кінчика носа, що закриває одне око, а ззаду коротке волосся, що стирчить у різні боки. Перевага віддається жорсткому прямому чорному волоссю. У дівчат можливі дитячі, смішні зачіски — два маленькі хвостики, яскраві заколочки у вигляді сердечок, бантики. Часто емо-кіди проколюють вуха або роблять «тунелі». Крім того, на обличчі емо-кіда може бути пірсинг (наприклад, у губах і лівій ніздрі, бровах, перенісці). Плюси: якщо не зважати на їх емоційність, то мова про цілком мирний і тихий народ. Не налаштовані вороже й не хочуть поневолити світ. Мінуси (знову ж таки, на наш погляд): прагнення до переживання яскравих і чистих емоцій та їх вираження — головне правило для емо. Їх відрізняє: жадання самовираження, протистояння несправедливості, особливе, чутливе світосприйняття. Отже, усе це може призвести до нервового зриву й до проблем у подальшому житті.

Крім готів і емо, є ще й хіпі та хіпстери.

Хіпі — це більше, ніж субкультура, це стиль життя. Хоча, якщо подивитися на всі типи контркультури, то вони є стилем життя для тих людей, які віддали перевагу тій чи іншій субкультурі.

У цілому хіпі є безпечним народом. Вони «проповідують» єднання людини з природою, закликають любити один одного. За всі роки існування утвердився певний зовнішній вигляд — довге волосся, борода, амулети, браслети, довгі сукні з індіанськими узорами, екзотичний одяг із яскравими фарбами.

Що ж до хіпстерів, то ці люди заслуговують окремої уваги. Вони є представниками нового покоління молоді, однією з популярних субкультур XXI століття. Про них багато говорять, але конкретно нічого не знають. Хтось називає їх недоумками та жертвами реклами. Інші — представника-

ми справді нового покоління. В Україні термін «хіпстер» з'явився років три тому, але вже міцно ввійшов до лексики українців.

Зазвичай, субкультури об'єднує певне сприйняття світу або захоплення: хіпі прагнуть вселенської любові й миру, готи — смерті й розплати, «анімешики» живуть японськими «мультими». А хіпстерів XXI століття єднає зовнішній вигляд. Вони судять про людей за їхнім одягом та «коефіцієнтом популярності». «Сліпкувати» слідує інформації, яку прочитали в модних журналах та на інтернет-ресурсах. Хіпстери не мають власної думки й не намагаються її формувати. Це ніби не потрібно — на всі важливі запитання відповідь Google.

У «справжнього хіпстера» є певний перелік речей, які він ставить у ранг культових. І не важливо, потрібні вони чи ні. Головне — що вони модні, а відповідно і їх власник теж. Ось речі першої необхідності хіпстера: вузькі джинси моделі «скіні», обов'язково окуляри в кольоровій пластмасовій оправі без діоптрій. Ще футболка з принтом. Найчастіше це зображення старих рок-груп або звичайні геометричні фігури. Хіпстери купують навіть поламну техніку; функції ролі не грають, головне — марка. Зазвичай, такі люди віком від 16 до 23 років, полюбують збиратися у «вінтажних кафешках» і обговорювати журнали, моду, «фешн-новинки» та людей. Нічого не пропагують і не вимагають від суспільства.

Більшість представників цієї субкультури мріють стати журналістами, письменниками, галеристами, фотографами й дизайнерами. Але найчастіше все так і залишається в мрії. В основному хіпстери працюють у сфері послуг: офіціантами, консультантами в магазинах, книгарнях. Небезпеки в діях немає, хіба що привертають увагу своїм аж занадто «модним прикидом».

Попри сказане, різноманітні типи людей певних субкультур, які «присутні» в нашому університеті, надають йому ще більшої колоритності та яскравості, виокремлюють із-поміж інших вищих навчальних закладів Закарпаття.

Галина РИГАН,

студентка відділення журналістики.

РОВЕСНИК

Роман МАРТИНЮК: рекордсмен, бар'єрист і студент УжНУ

Легкою атлетикою він займається з осені 2006 року, зараз спеціалізується на дистанції 110 м із бар'єрами. 2010 року вперше виконав норматив кандидата в майстри спорту і взяв участь у всеукраїнській Універсіаді. Цього ж року в чемпіонаті України показав результат, вищий за норматив КМСУ... Як Роман Мартинюк працює над підвищенням своєї спортивної майстерності та загалом поєднує спорт із навчанням, далі в інтерв'ю.

— Як ти досяг такого успіху, адже крім постійних тренувань є ще навчання; ти — студент факультету суспільних наук.

— По суті, мені просто пощастило.
— Чому так вважаєш?
— Я не збив жодного бар'єру високою 1 м 7 см, що дуже важко зробити, коли біжиш.

— До яких найближчих змагань готуєшся?

— Нині триває інтенсивна підготовка до зимового чемпіонату України, на якому прагнутимو показати гарний результат і довести, що УжНУ має найкращих спортсменів.

— Чому обрав саме легку атлетику?

— Ще в дитячому віці відпочивав у бабусі, у с.Радехово Львівської області. Там, на стадіоні, бігали діти з мого двору. Я відповідно бігав із ними. Сподобалося настільки, що, приїхавши в Ужгород, захотів продовжити займатися спортом.

— Яких висот у ньому прагнеш?

— Хочу потрапити в збірну України з легкої атлетики й показати якнайкращий результат на світовій арені.

— Водночас ти опановуєш спеціальність «Політологія». Скажи, які твої улюблені предмети?

— Подобаються всі дисципліни, але найбільше «Релігієзнавство» і «Політична філософія».

— Що на завершення розмови побажаєш читачам «Погляду»?

— Найперше — займатися спортом (сміється). Україні потрібні здорові, сильні продовжувачі нації. А в студентські роки, коли енергія нестримно б'є фонтаном, просто необхідно тренуватися. Хто був студентом, той знає, як корисно займатися спортом саме тепер.

Наталія КРИВАНИЧ,

студентка відділення журналістики.

НЕВИГАДАНИ ІСТОРІЇ

Числа й гумор

Нещодавно, математичний факультет святкував свій 45-й день народження. Напевно, чи не кожен гадає, що математика це лише світ чисел та довжелезних рівнянь, у якому немає місця чомусь іншому. Та не все так математично на цьому факультеті, як здається. І переконав нас у цьому доктор фізико-математичних наук, професор, завідувач кафедри диференціальних рівнянь та математичної фізики Василь Васильович МАРИНЕЦЬ. Він пригадав не тільки кумедні історії із власної 46-річної викладацької практики, а й за роки свого студентства. Тож до вашої уваги підбір кращих із них.

«А Я НІЧОГО НЕ БАЧУ!»

Викладав у нас колись професор Юрій Петрович Студнев — людина дійсно високого польоту, інтелігентна, першокласний математик. І був надзвичайно ліберальним до студентів. Якось я був присутнім у нього на іспиті. Коли наставник роздав білети, то розгорнув газету й почав читати, ніби нічого не помічаючи. І тут заходить його колега — Белла Наумівна Гарштейн та й каже: «Юрію Петровичу, Ваші студенти користуються конспектами!». На що професор, не відводячи погляду від газети, сказав: «Белло Наумівно, а я нічого не бачу!»

Після такої відповіді я не втримався й сам розсміявся.

«ЗАЙДУ ПІЗНІШЕ...»

Був у нас такий викладач — Юрій

Іванович Ковач. Група виявилася досить сильною, чимало відмінників. І якось на іспиті сталася така історія: один із найсильніших юнаків відповів, а Юрій Іванович після цього зазначив: «Хлопче, ви відповіли на «відмінно», але запас найвищих оцінок у моєму «кошику» закінчився, тому вам поставлю «чотири». Вийшов той студент, розповів групі. А один слабкий колега, почувши про це, зайшов до кабінету та й каже: «Юрію Івановичу, а ліміт на двійки завершився? На що викладач відповів: «Та ні, ще є в запасі». «А-а-а, ну то я зайду пізніше».

Про вищезазначений випадок на кафедрі ще довго говорили.

«УСІ НА ОДИН ШТИБ»

Якось мені випав шанс попрактикуватися в Алжирі. І коли вперше зайшов до аудиторії, то в мене аж дрижа-

ки взяли від побаченого: усі 250 присутніх здалися мені однаковими. Я стояв та й думав, як же їх розрізнити. Та через місяць-два придивися й виявилось, що студенти були навіть різних національностей.

«А ХІБА ЩЕ НЕ ДОВЕДЕНЕ?»

Пригадую історію, коли мене провчили так, що й дотепер пам'ятаю.

Був у мене слабенкий студент, до іспиту не підготувався, на жодне питання білету відповіді не знав. Ну то я написав йому найпростіше рівняння й кажу: «Якщо не доведете це простеньке твердження, то вже точно поставлю двійку. Той подумав та й каже: «А хіба твердження ще не доведене?». А я не мав, що йому сказати, бо неправильно сформулював завдання. Це настільки в'їлося мені в пам'ять, що з того часу кажу «приведіть твердження», щоб більше подібних казусів зі мною не траплялось.

«ПЛЮС-МІНУС «НЕЧТО»

Був у нас такий професор, який щоразу після якогось рівняння казав: це дорівнює тому-то «плюс-мінус нечто». І на вечорі фізико-математичного факультету (у роки мого студентства матфаку ще не існувало), один зі студентів вирішив пожартувати над згаданим професором. І граючи роль того викладача, запитав ніби в студента: «Скільки буде 2+2?». Відповідь: «4». «Ні, неправильно!» «Як неправильно? 2+2=4!» «Е ні, 2+2=4 плюс-мінус «нечто».

Після такого жарту згаданий професор більше ніколи не казав цю фразу.

Такі історії нам розповів Василь Васильович. Ось і думай, що в математиці не місце гумору і що все на матфаці крутиться довкола цифр!

Галина МИХАЙЛОВА,

студентка відділення журналістики.

1 тур XV сезону Закарпатської ліги КВН:

смішно жартувати не заборониш!

Уже 15-й рік Закарпатська ліга КВН веселить своїх прихильників. Багато що змінилося із часом: гра перейшла з СЦД «Ювентус» у «ПАДІОН», збільшилася кількість команд-учасниць, утретє проходить відкрита ліга... Було чимало несподіванок, відкриттів, нових конкурсів, цікавих комбінацій... Незмінними залишаються тільки оплески глядачів.

Ігри першого туру XV сезону зібрали 22 команди. Учасники традиційно зіграли по три конкурси. Починалася кожна з чотирьох ігор конкурсом-«розігрівом». Його придумали для того, щоб не починати смішити зал із розминки або фристайлу. Мета — підготувати й «розігріти» публіку. Завдання на кожну гру пропонувалися різні. У перший день тему назвали «Добрий вечір, дорогі друзі!». Команди починали з цієї фрази, а далі заводили вболівальників у вільний спосіб. «ВФК» співали про те, що було б без ЗЛ КВН. Гості з Полтави знайомилися з публікою й роздавали свої номери телефонів із проханням поповнити їм рахунок. «Кіно» з Мукачева фантазувало, що було б, якби в журі сиділи депутати Верховної Ради. Юристи «Без мандата» намагалися підкупити зал у буквальному розумінні. Команда «Kevin» співала й барабаніла. Історики з «Аль Пачіно» перетворилися в гангстерів.

Учасники другої гри змагалися в конкурсі «Май Данс», попередньо представивши себе. «Загорецька Людмила Степанівна» зі Львова показала танець з відкриття стадіону «Арена Львів» («Ми чули, що у Закарпатській лізі ще жодна команда не танцювала лезгинку. Ну, то й ми не будемо»). «Без ГМО» присвятили свій «данс» КВН, оскільки в них в усіх є дівчата. Економісти продемонстрували танець із міста нездійснених мрій, а учасники «Запасний вихід» влаштували танцювальний бал між собою.

Третя гра починалася музичним конкурсом. Команди «Отдыхаем вместе» з Хмельницького, «Карта мира», кушницькі «От Фонаря», «ВУЗВ» та «Супостати окаянні» заспівали по куплету однієї спільної композиції («Детская» гурту «Руки вверх»).

Свою фото-відео-презентацію робили команди четвертого дня. «Корова

юмора» наважилася зробити прогнози, хто переможе в грі. «НеРеальные девачи» зіграли на образах відомих персонажів. «Да Ну На!» надресировали жителів гуртожитку вчасно вмикати/вимикати світло. «FiFa» вигадували, звідки взяти кошти, щоб модно одягнутися. «Славіки» зняли індійське кіно, а учасники з УКТ рекламували себе через відкриття стадіону в Донецьку.

Щодня вже звично другим конкурсом стала «розминка»: гравці смішно відповідали на запитання й коментували веселі картини. Команду, яка дала найсмішнішу відповідь, нагороджували призом від магазину «Egoist».

Після розминки проводили конкурс для глядачів (щодня різнився). У першій грі треба було продемонструвати смішне обличчя (усі присутні надовго запам'ятають на перший погляд звичайну фразу «Чим маю, тим і беру!»); другого дня запропонували найголосніше крикнути без мікрофона; у третій грі визначали найкращу кричалку, а в останній уболівальники мірялися довжиною поясів. Кожен переможець отримав приз від магазину МКТ.

Завершував конкурсну програму «фристайл».

Результати ігор у цифрах:

1 гра. 1 — 2. «Программа защиты принцесс» (Полтава) і «Kevin» — по 14,0. 3. «Выфилтикультапистые» — 13,4. 4. «Без мандата» — 12,6. 5. «Кіно» (Мукачево) — 12,4. 6. «Аль Пачіно» (історичний факультет УжНУ) — 11,8.

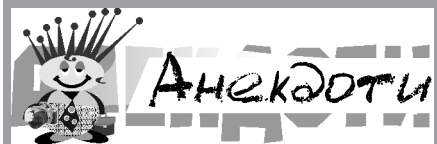
2 гра. 1. «БезУмная Молодежь» (МДУ) — 17,0. 2. Без ГМО — 14,6. 3. «Загорецька Людмила Степанівна» (Львів) — 14,2. 4. «МикLOVEда» (економічний факультет УжНУ) — 13,8. 5. «Запасний вихід» (АНВК) — 12,4.

3 гра. 1. «Отдыхаем вместе» (Хмельницький) — 16,8. 2. «Карта мира» (географічний факультет УжНУ) — 14,4. 3. «@кушницька сот.анда «От Фонаря» (Кушниця) — 13,8. 4. «Вхід у Змінному Взутті» (Ужгородська гімназія) — 12,6. 5. «Супостати окаянні» (економічний факультет УжНУ) — 11,4.

4 гра. 1. «Корова юмора» — 16,8. 2. «FiFa» (фізичний факультет УжНУ) — 14,8. 3. «Да ну на!» (математичний факультет + РГФ УжНУ) — 14,2. 4. «НеРеальные девачи» (журналісти УжНУ) — 13,2. 5. «УКаТали» (УКТ) —

«Погляду» в №8 (133) визнано: інтерв'ю з В.Корсаком студентки IV курсу відділення журналістики Марічки ЧЕРНИЧКО. Вітаємо авторку!

Шкільні

— Мій син — геній. У нього стільки геніальних ідей, чи не так?

— Так, особливо коли справа доходить до уроків хімії.

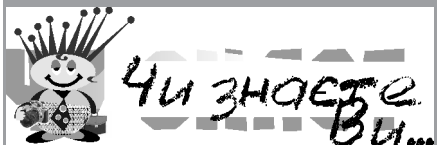
— Чому за тебе уроки робить тато?

— У мамі часу немає.

— Тату, сьогодні в нас у школі скорочені батьківські збори.

— Як це — скорочені?

— Ти, я і директор.

Якщо кричати протягом 8 років, 7 місяців і 6 днів, то можна виробити достатньо звукової енергії для нагріву однієї чашки кави.

12,2. 6. «Славіки» (КСУ) — 12,0.

До другого туру Чемпіонату Закарпатської ліги КВН точно проходять перші три команди з кожної гри. Ще три півки будуть розіграні додатково (усього в наступній стадії змагань виступить 15 учасників). Решта команд надалі почнуть розігрувати Кубок Закарпатської ліги КВН. Нагадаємо, що в грудні відбудеться так званий «внутренник», де власне й визначаться ще три команди-учасниці чемпіонату. Завдання: написати трихвилинний «фристайл» плюс змагання в «розминці». Ігри другого туру заплановані на двадцяті числа лютого 2012 року. Школа КВН працює щонеділі в «ПАДІОНі» о 13.00 — школярі, о 15.00 — студенти.

Залишайтеся з нами! Усе тільки починається!

Олександра АРТЮХІНА,
студентка відділення журналістики.

ПОГЛЯД

Орган ученої ради Ужгородського національного університету.

Замовлення: №. 186

Ціна: безкоштовно.

Виходить: щомісяця, крім канікул.

Номер підписано до друку: 29.11.11.

Номер надруковано: у Видавництві УжНУ «Говерла», 88000 м.Ужгород, вул. Капітульна, 18. Наклад: 300 примірників. Формат: А 4, 2 ум. друк. арк.

Засновник і видавець:
Ужгородський національний університет.
88003 м. Ужгород, вул. Підгірна, 46.

Адреса редакції: 88016 м. Ужгород, вул. Університетська, 14 (центральний корпус, поруч з аудиторією М1). Тел.: 64-32-46.

Реєстраційне свідоцтво:
ЗТ № 449/41 від 7.02.2008.

Головний редактор:
В.Ю.Тарасюк.

Дизайн: Л.Я.Поліха.
Набір: М.В.Черничко.
Коректура: М.В.Шимон